

8 יסולק אור השכל מכלי הגוף הנה כחות הגוף בעצמם כבר קדושים הם. ושומלים מכל רע ומדביקים עצמם לשלמות האמתית שבאר בני מלך חיים. ע"כ המצוה או לבטומי, וממשיך אור גדול ע"י כמבאר בדברי האריז"ל. ולולא דמסתפינא הי' נ"ל, דאף שבכל הימים שתוי אל יתפלל, מימ ביום זה הואיל ומצותו בכך לא מטריד, וזולת שיכור גמור שא"כ אם הוא מהמצוה. כי עיקר טעם שתוי אל יתפלל י"ל ממני שהתפילה היא העלאה למעלה בקרבן לך, ואם נמצא בענינו דבוק רע הרי הוא מקריב ע"ג מזבח העליות דבר שאינו ראוי לקדושה. אבל ביום זה כחות הגוף ג"כ מקדושים לשמים, האור חופף עליהם בכל גונו, וע"כ י"ל דה"ס דמלאכה לא קבלו עליהו בפורים. דכחות א"ן הגשמי מתנגד לרוחני, ע"כ בכל יו"ט, שעיקר התכלית של כולם שיהי' מקרא קודש להתענג על ד', לא יתכן להיות עסוק במלאכות חול, שתן שייכות ללי"ט מלאכות דמעלמא דאהלטיא, משא"כ היום שנוהמכה הקלה לברכה, אפ"י עסוק במלאכה שם הוא מוצא אור הקדושה.

(מ"א, כ"א, מ"א)

1 כלילת דודא גרדה שנת המלך אבד רבי תנחום גרדה שנת מלכו של עולם (א"ת"ר י"ב:)

2 כל השמות האמורים באברהם קדש אף זה שאמר אדני אב נא מצאתי חן הרי ודא קדש. כל השמות האמורים בלוח חול חוץ מזה אל נא אדני הנה נא מצא עבדך חן. כל השמות האמורים בבקעת בנימין קדש. כל השמות האמורים במזבח חול. כל השמות האמורים בנכות קדש. כל שלמה האמור בשיר השירים קדש הרי הוא כשאר הבניין חוץ מזה האלף לך שלמה. כל מלכיא האמור בדניאל חול חוץ מזה אנת מלכא מלך מלכיא הרי הוא כשאר הבניין:

(רמ"ק י"טו' ה"תורה, ו'.)

9 י"מנעשת שהיה מרדכי גולה עם הגולה והיה הולך בדרך וחיה עם חנון הריש, ונרצב בדרך וכו', ושאל למרדכי ליתן לו לחם, ואמר לו בעבור חשם נגדול וחוכבד נתן לי לחם, ונתן לו לחם. יום שני בקש חנון לחם בכל המנהג ולא מצא כי אם עם מרדכי. אמר לו: חן לי לחם כדי שאחיה. אמר לו מרדכי: איני מצוה שאחיה אותך ואמית את עצמי. אייל חנון למרדכי: קנה נופי. אמר לו מרדכי, אקנה את ידך בככר לחם. אייל חנון: קנה את חצי בשתי ככרות. קנה חנון בשתי ככרות. אמר לו מרדכי: אכתוב על רגלך שטר בכתובת קטנה. אמר לו: כתוב כתב על רגל שחמן בן המדוא עבד למרדכי, ובשבל זה הדבר נחמקא חנון למרדכי.

(א"ר, מ"א, מ"א) (א"ר, מ"א, מ"א)

3 ב * יחייב איניש לבסודי בפוריא * עד דלא ידע (ו' ב"ן ארור המן לברוך מרדכי: הנה ח"א דל"א להשתכר כ"כ אלא ישנה יומר מלמחו (כל ט) (ט) [ט] (ה) ימן ומחן ט"סן א"ט ידע פ"ן ארור המן לברך מרדכי * (מס"ר) וזאת המרנה ואמר הממטיב וכלה שימן לע לשמה

(ש"ל א"ר, ס' ג"ב, א')

4 * חייב איניש וכו'. י"חם הא"ן יחייב חו"ל מה שזכר בהורה ונכחלים נכמה מקומות הסוכרים להכשול גדול וי"ל משני שכל הניקוס נכבשו לברזל מימי ההשדיות היו כ"י משטה כי נחמלה נעדרה ושני ע"י משטה ונ"ה אסור וכן כ"ן המן ומלמא היה ע"י משטה ולכן חייב מכמים להשמך עד כדי שיהא הכר הטם הגדול כשפית חו"ן, ומ"מ כ"ו למתו ולא לעכב [ט"ר]:

(ב"א, ר"כ, א')

5 ב"ן ארור המן, שזה מפלה ראשונה שיעל (ס) נקמה רעה ממנו ויוד טובה מזה גדולה מרדכי שסרכו הקב"ה שפלה למעלה ר"ט והנה קודש שנתהכר נון טרמי מזה להשי' על שמי הטוטם וע"כ אה"ל שלל יספיק מלחן שם כ"ו כשמה על שיטל לרי' כך שלל יספיק טר מה פ"ן טובה ו' טו, וכ"ן נ"ו דמ"מ יר"ה לסיח וז"ר צעני' ע"י ונרבת העול"א ובה"ו יהיה שמה של מנה ועין כממ"ר שכתב דעין כפדמ

(א"ר, ב"ר, א', א')

6 הפורים הוא ענין אחר, כי השי' הציל אותם בשביל שאין האדם נחשב לדבר"מה ואין לו עור מצד עצמו, וכיון שאין האדם נחשב לדבר"מה קיום שלו הוא מן השי', ומה שאין האדם נחשב לדבר"מה דבר זה הוא מצד הגוף ולפיכך צריך לבסודי בפורים, וכאשר הוא מבושם ואין ידע בין ארור המן ובין ברוד מרדכי או מה האדם נחשב כאשר מסולק ממנו השכל, וכיון שאין נחשב לכלום לכן מצד הזה השי' מקיים ומעמיד אותו, ולכן בימי המן שהיה רוצה לכלות את ישראל ולאכד את גופם ולא היה להם, עור רק מן השי' אשר הוא מקיים האדם מצד שאינו נחשב לכלום מצד עצמו רק כי קיומו הוא מצד השי', ולכן חייב לבסודי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי ואו אין דבר באדם, וכאשר אין האדם נחשב לכלום קיומו הוא מן השי'. ומעתה התבאר כי ימי הפורים יש בוהם משתה ושמתה שכל אשר יש לו משתה ושמתה חתר אינו נחשב לכלום, ואינו דומה ליום טוב שהם זמני שמחה כי אין השמחה רק שיהיה כח לגשם, לא לבטל השכל ממנו, אבל בפורים כל אכילה ושחיה הוא הסרת השכלי והנו בטול האדם עד שאינו נחשב לדבר"מה, ודי בוה למבינים דבריהם שהם עמוקים מאד מאד.

7 יחיינו שבפורים מגדל חביבות הגם קבלו עול מלכות שמים ברצון גמור בלי כפייה: ונתבטל היה דגוף אל הויה דנשמה" (ח"ב, א"ר, א')

(ח"ב, א"ר, א')

(ח"ב, א"ר, א')

יד. 'לעשות קרצון איש ואיש' אמר לו הקדוש ברוך הוא א"י איני יוצא מידי קדושתו ואקדש מקדש לעשות קרצון איש ואיש בנהג שבעולם שני בני אדם מבקשים לשא אשה אחת וכולה היא להקשא לשניהם אלא או לנה או לנה וכן שתי קטינות שהיו עולות גלימן אחת מבקשת רוח צפונית ואחת מבקשת רוח דרומית וכולה היא הרוח אחת להנהיג את שתיהן קאחת אלא או לזו או לזו למחר

(א"ר, ר"ב, א')

11 כ"ד אהבת קדושים וכו' ונרצב ניקמים וקרב ניקמים ואשר בן ישי ח"י: ל"י ר' אה לברכה אמת' שפחה נואמת' לא פי בגה הפת' ובני חתי: ל"י א' קוד על אפי' ואפרוש קה בפי' את פי אפסח פי' בגשמת ב' ח"י: ל"י

(א"ר, א')

12 מ"ה

„זה סוד כל עניני גלות ישראל שהם מגורשים מארצם וממקומם, והם כציפור נודדת מן קנה, כן איש נודד ממקומו, וישראל נחשבים כעבדים וכשפחות" (ליקוטי הלכות, ה"ל ברכות השחר ה"ל ג').

(א"ר, א"ר, א')